

IK WENS JE HET ALLERBESTE

IK WENS JE HET ALLER- BESTE

MASON DEEVER

Ik wens je het allerbeste
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2022 Dutch Venture Publishing
Auteur: Mason Deaver
Illustraties omslagontwerp: Sarah Maxwell
Originele titel: *I Wish You All The Best*

Vertaling uit het Engels: Samara Reijns & Nele Jong
Tekstredactie: Jen Minkman & Marieke Veringa
Zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Eerste uitgave september 2022
NUR 285
ISBN 978-94-93265-26-4

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

- 1 -

Ben, lieverd. Gaat het?

Mam haalt het bord met avondeten voor m'n neus vandaan. Ik heb er nauwelijks iets van gegeten; ik kreeg amper een hap door mijn keel voordat mijn eetlust verdwenen was.

'Ja, het gaat.' Het is altijd makkelijker om dat tegen haar te zeggen dan te worden overvallen door een thermometer en alle medicatie die we in huis hebben. 'Gewoon veel aan m'n hoofd.'

Kijk eens aan. Niet helemaal een leugen.

'School?' vraagt pap.

Ik knik.

'Je loopt toch niet achter?'

'Nee. Er is gewoon van alles aan de hand.' Alweer niet een volledige leugen. Het is toch geen liegen als ik gewoon delen van mijn verhaal achterhoud?

'Oké,' begint mam, 'zolang je maar geen onvoldoendes haalt. Wanneer krijg je eigenlijk je rapport?'

'Volgende week.' Het zijn allemaal zevens en hoger, behalve voor Engels. Dat zal me waarschijnlijk een "we zijn niet boos maar wel teleurgesteld" opleveren.

'Weet je zeker dat je je wel lekker voelt? Je loopt altijd iets op wanneer het weer omslaat.' Mam loopt naar me toe en voelt aan mijn voorhoofd. 'Je bent toch een beetje warm.'

‘Mam, ik ben oké.’ Ik schud haar hand van me af. ‘Echt waar. Ik ben gewoon moe.’ Ze glimlacht en het lijkt erop dat ze overtuigd is.

‘Oké.’ Ze blijft me aankijken terwijl ze wegloopt. ‘We moeten maar weer eens een afspraak voor je maken bij de kapper. Je haar begint aan de achterkant te lang te worden.’

‘Oké.’ Om mezelf bezig te houden, nip ik aan mijn glas water. ‘Heb ik jullie al verteld dat Gabby Daniels niet langer de leider is van de kunstclub op school?’

‘Nee. Wat is er gebeurd?’ vraagt mam.

‘Ik denk dat het haar allemaal iets te veel werd. Ze zit in zowat elke club op school. Maar dat betekent dus dat ik haar rol mag overnemen!’

‘Oh lieverd, dat is super!’ roept mam vanaf de gootsteen. Ze is de borden aan het afspoelen voor ze die in de vaatwasser zet. ‘Krijg je als clubleider extra taken?’

‘Ik mag nu ook evenementen en uitstapjes organiseren. De bijeenkomsten had ik al van haar overgenomen, dus dat zal niet heel anders zijn.’

‘En je weet zeker dat dit geen effect heeft op je schoolwerk?’ komt pap tussendoor. Hij trekt een nors gezicht. ‘Vergeet onze afspraak niet: als je cijfers naar beneden gaan, moet je kappen.’

‘Yes, sir.’ Ik voel een soort lichte hoofdpijn opkomen. M’n nek voelt stijf. Ik kijk richting mam met de hoop op een reactie, maar ze zegt niks. Ze staart naar de vloer, net zoals altijd wanneer pap zo doet. ‘Ik weet het.’

Pap zucht en loopt naar de woonkamer. Ondertussen pak ik de laatste borden op en zet deze op het aanrecht. De restjes doe ik in bakjes.

‘Dank je, schat.’ Mam kijkt niet eens op van de afwas.

‘Geen probleem,’ zeg ik. ‘Hoe was het op je werk?’

‘Ach, zoals gewoonlijk,’ zegt ze terwijl ze haar schouders ophaalt. ‘Dokter Jameson schuift nog steeds z’n administratie naar mij door in

IK WENS JE HET ALLERBESTE

plaats van dat hij het zelf doet.’

‘Zelf zijn administratie doen?’ plaag ik. ‘Dat zou wat zijn.’

‘Echt hè!’ Mam grinnikt en trekt haar wenkbrauwen op. ‘Ik zeg het je: ooit spreek ik hem erop aan.’

‘Was jij niet degene die me vertelde nooit al je schepen achter je te verbranden?’

‘Ja, dat is waar. Maar ik ben hier de volwassene. Ik kan doen wat ik wil.’ Mam giechelt en zet de vaat aan de kant. ‘Dus. Wat heb jij vandaag allemaal gedaan?’

‘Niet veel. Ik heb een beetje getekend en gewerkt aan een paar projecten die na de vakantie af moeten zijn. Niet echt iets boeiends.’ Alweer houd ik informatie achter.

Mijn dag bestond namelijk vooral uit helemaal fucking gek worden over wat ik op het punt sta te doen, obsessief opnieuw YouTube-video’s bekijken over hoe anderen dit hebben gedaan, de berichtjes van Mariam nog eens tien keer lezen en bijna m’n lunch uitkotsen door de stress.

Je weet wel: typische, alledaagse dingen.

Terwijl mam het laatste beetje afwas in het afdruiprek zet, berg ik de bakjes met restjes op in de koelkast. ‘Weet je zeker dat alles goed gaat? Niks vreemds gegeten?’ Mam komt dichterbij om weer aan mijn voorhoofd te voelen, maar ik ontwijk haar snel.

‘Mam, echt. Ik beloof je. Alles is goed.’

Leugenaar.

‘Als jij het zegt.’ Mam vouwt de theedoeken netjes op en legt ze naast de gootsteen. ‘Heb je nog zin in een filmpje?’

‘Ja, natuurlijk. Geef me een paar minuten.’

‘Wie weet zet hij eens niet voor de zoveelste keer *Home Alone* op,’ mompelt mam. Ze heeft het denk ik vooral tegen zichzelf.

‘Het is wel een klassieker,’ pest ik. Ze lacht en neemt een bakje zelfgemaakte kerstkransjes mee naar de woonkamer.

Zodra ze weg is, klap ik dubbel over de gootsteen. Ik zet me

schrap voor het avondeten dat mogelijk op het punt staat omhoog te komen. Ik kan het. Het komt goed. Alles komt goed. Het is zeker weten de juiste stap. Ik ken mijn ouders en zij kennen mij. Mam en pap hebben ook het recht om dit over mij te weten.

Bovendien wil ik het ze vertellen. Heel graag zelfs.

Dat is dus ook precies wat ik ga doen.

‘Ben. Neem wat popcorn voor me mee,’ roept pap vanuit de woonkamer. Ik voel mijn maag omdraaien. Er staat een grote bak popcorn op het aanrecht. Het is een bak met vier verschillende smaken popcorn: paps favoriet die hij altijd met kerst koopt. Ik pak de bak op en loop met lood in mijn schoenen richting de woonkamer.

De woonkamer is nog steeds gezellig versierd. Mam en ik zijn het erover eens dat mensen kerst niet genoeg waarderen. Mam laat de boom en versieringen daarom tot de eerste dag van het nieuwe jaar staan. Ik heb geen idee of andere gezinnen dat ook zo doen, maar het is in ieder geval een van mijn favoriete trekjes van haar.

Ze heeft ondertussen al besloten dat we vanavond de film *Elf* gaan kijken. We hebben de dvd niet, dus is het aan mij om uit te zoeken waar we de film kunnen huren.

‘Daarna kunnen we *Lampoon* kijken.’ Pap kauwt op een stukje popcorn.

Na wat zoeken, vind ik de film. Ik gebruik mams creditcard om de film te huren. Raar. Normaal ben ik gek op deze film, maar vanavond? Vanavond heb ik er helemaal geen zin in. Het komt volgens mij niet door de film, maar doordat ik me niet op m’n gemak voel. Hoe ik ook zit, ik blijf het gevoel hebben dat ik uit mijn lichaam moet ontsnappen.

Dan komt de film aan bij die rare scène waarin het personage van Will Ferrell zingt met dat van Zooey Deschanel terwijl zij aan het douchen is. Ik begrijp dat zijn personage naïef hoort te zijn, maar m’n haren gaan er alsnog van overeind staan.

‘Dat is nog eens een vrouw.’ Pap lacht terwijl hij een stukje

IK WENS JE HET ALLERBESTE

popcorn met chocoladesmaak in zijn mond stopt. 'Toch, Ben?'

'Inderdaad.' Ik doe m'n best om te doen alsof ik de grap leuk vind, maar dat kan niet minder waar zijn. Het roept de vraag bij me op of ze wel eens door mijn masker heen hebben gekeken. Zouden ze zich wel eens hebben afgevraagd of ik misschien niet die perfecte zoon ben die ze zich altijd voorstellen?

Ik houd er niet van om tegen hem te liegen.

Ook niet tegen mam.

Mijn leven is een leugen. Ze weten niet alles over mij.

Dat is wat ik vandaag wil proberen recht te trekken. Ik ben de hele dag al bezig om me voor te bereiden op dit moment. Nee, niet alleen vandaag. Al weken. Het is de reden waarom ik niks door mijn keel krijg en waarom ik me de afgelopen week nergens op kon concentreren. De kerstvakantie is nog nooit zo langzaam voorbijgegaan. Dat is alleen maar omdat ik mezelf heb beloofd dat ik dit ergens in deze vakantie zou doen. Vanavond voelt aan als het juiste moment, ook al kan ik er niet helemaal m'n vinger op leggen waarom. Misschien komt het door de kerstfeer.

Kerst, de gezelligste tijd van het jaar, toch?

Jammer dat ik me niet zo vrolijk voel. Misschien had ik iets van een leuke kersttrui moeten aandoen om de stemming te verlichten.

Op tv verschijnt er een of andere reclame van een autobedrijf met een uitverkoop vanwege de 'Ho-Ho-Holidays'. Uit mijn ooghoek zie ik pap z'n hoofd schudden.

'Slaat nergens op,' mompelt hij.

Mariam en ik hebben dit tientallen keren geoefend. Ik moet gewoon wachten op het juiste moment: een rustig moment op de avond wanneer we allemaal een goed humeur hebben.

Het komt allemaal goed. Mariam heeft me dat meerdere keren op het hart gedrukt.

Alles komt goed. Eindelijk zal er een last van m'n schouders vallen. Het gaat allemaal goed komen. Mam en pap zullen mijn verhaal en

mij respecteren.

Alles komt goed.

Terwijl de film afspeelt en advertenties de film onderbreken, ben ik mezelf er constant van aan het overtuigen dat nú het juiste moment is. Maar iedere keer wanneer ik mijn mond opentrek, kan ik de woorden niet vinden en het lukt me daarnaast ook niet om mezelf te forceren iets te zeggen.

Ik hoor niet bang te zijn, maar toch.

Ook al heb ik mezelf geprobeerd ervan te overtuigen dat het niet zo is, ben ik om de een of andere reden toch bang. Misschien is het een voorteken. Is dit toch niet het juiste moment? Maar ik móét het doen. Ik kan niet uitleggen waarom, maar iets in me zegt dat ik het moet doen. Ergens weet ik ook dat het allemaal goed gaat komen.

Het is afgezaagd, maar toch wacht ik tot het einde van de film wanneer alle personages samen en gelukkig zijn. Mam glimlacht.

Pap kijkt onverschillig, maar zo ziet hij er bijna altijd uit.

Nu is het moment. Ik voel het.

‘Zeg, ik wil iets met jullie bespreken,’ zeg ik met een droge keel.

‘Oké.’ Mam leunt achterover op de bank, vouwt haar benen onder zich en legt haar kin in de palm van haar hand. ‘Wat wil je kwijt?’

Pap pakt de afstandsbediening en zet het geluid zachter.

‘Ik...’ Ik kan het. Blijven ademen.

Ik voel mijn maag weer omdraaien. Hij blijft draaien en draaien en zal niet stoppen tot ik de woorden eruit heb gegooid. Pas dan zal mijn maag weer tot rust komen en zal ik vrij zijn.

‘Ik wil jullie iets vertellen.’

Pap kijkt mij nu ook aan.

Dit is het moment.

Het is eigenlijk best grappig: ik heb een script voorbereid voor mezelf. Ik heb alles dat ik wilde zeggen, uitgeschreven in Word. Maar nu het moment is aangebroken, kan ik me geen woord meer herinneren. Het is net alsof iemand dat script van me heeft gestolen.

IK WENS JE HET ALLERBESTE

Misschien is het maar beter zo. Misschien kan ik mijn verhaal op deze manier duidelijker overbrengen.

Nu komt het verhaal gewoon van mijzelf en is het geen uit m'n hoofd geleerde monoloog. Misschien maakt het mijn verhaal beter?

Ik lucht mijn hart. Stukje bij beetje.

Zodra ik klaar ben, word ik overspoeld door opluchting. Ik kan mijn lichaam voelen relaxen.

Het zou alleen fijn zijn geweest als dat gevoel langer had geduurd.

- 2 -

Neem nou op. Neem alsjeblieft op,' fluister ik in de hoorn van de telefooncel. Het is koud vannacht en ik kijk naar alle kerstlichtjes die overal nog hangen, ondanks dat het al Oudejaarsavond is.

In slechts een uur stortte mijn wereld compleet in. Nu ben ik hier: op blote voeten door het centrum aan het lopen, terwijl ik een zus probeer te bereiken die ik al zeker tien jaar niet gezien of gesproken heb.

'Hallo?' Hannah klinkt moe, terwijl het nog niet eens zo heel laat is. Dat denk ik dan, want een horloge heb ik niet om en mijn telefoon, die een waardeloze batterij heeft, ligt thuis nog aan de oplader op mijn nachtkastje.

'Hannah, met mij.'

'Met wie spreek ik?'

'Met mij,' fluister ik. Natuurlijk. Ze herkent m'n stem niet. Niet meer, althans. Ik denk dat ze me niet eens zou herkennen als we elkaar tegen zouden komen. 'Je spreekt met Ben.'

Ik hoor een geluid aan haar kant van de lijn, alsof er iets verschuift. 'Ben? Wat ben je...'

Ik onderbreek haar. 'Kun je me komen ophalen?'

'Wat? Waarom? Wat is er aan de hand?'

'Hannah.' Ik kijk om me heen. De straat is verlaten. Terwijl iedereen lekker warm binnen zit, sta ik hier mijn uiterste best te doen niet

te rillen door de ijzige wind en ben ik bijna al het gevoel in mijn tenen verloren.

‘Ben, ben je daar nog? Waar ben je nu?’

‘Voor *Twin Hill Pizza*.’ Ik steek mijn handen onder mijn oksels en klem de hoorn tussen mijn wang en mijn schouder. Er klinkt weer geritsel aan haar kant. Op de achtergrond hoor ik een andere stem.

‘Wat doe je daar nou weer in vredesnaam? Het vriest buiten.’

‘Mam en pap hebben me uit huis gegooid.’

Het is stil en heel even denk ik dat de verbinding zomaar is verbroken. O God, ik denk niet dat ik het kan opbrengen om haar nog een keer te bellen.

‘Wat?’ Haar stem klinkt bijna emotioneel, net zoals ze vroeger klonk wanneer ze onnodig razend werd. Meestal op pap vanwege iets onzinnigs. ‘Waarom?’

‘Kun je me alsjeblieft gewoon komen halen?’ Ik adem uit in m’n handen in de zoveelste poging ze op te warmen. ‘Ik... Ik kan alles uitleggen.’

‘Natuurlijk, ik kom eraan, oké?’

‘Ik ga naar de drogist aan de overkant van de straat.’ Ik zie de felrode neonletters van het Walgreens-logo al vanaf hier. Ik kan er zo naartoe lopen. Ik geef Hannah het adres en probeer te luisteren naar wat er bij haar op de achtergrond gebeurt.

‘Oké, ik ben er zo snel mogelijk.’

Hannah woont in Raleigh. Dat is zeker een uur rijden, misschien veertig minuten als ze doorrijdt. Ik ben hier dus nog wel even.

Gelukkig lijkt niemand in de drogist het ook maar iets te interesseren dat ik hier zomaar zonder schoenen ben binnengewandeld. De werknemers kijken niet eens op terwijl ik me een weg baan naar de wachtkamer en plaatsneem op een stoel.

Mijn benen doen pijn en ik heb nu al een gat in een van mijn sokken. Ik trek de vieze, doorweekte dingen uit en probeer mijn verkleumde voeten warm te wrijven. Op die manier hoop ik dat er

tenminste iets van gevoel terugkomt. Mijn tenen zijn nog niet blauw, dus dat zie ik maar als een goed teken.

In eerste instantie heb ik niet eens door dat ik aan het huilen ben. Misschien komt het omdat mijn gezicht al helemaal schraal voelt door de wind, of omdat ik twee uur voor ik Hannah belde al aan het huilen was. Ik voel nieuwe tranen opkomen en mijn zicht wordt wazig, terwijl ik naar mijn voeten staar. Ik doe mijn best om mijn tranen weg te vegen, maar de huid onder mijn ogen prikt zo erg.

Jezus. Ik ben echt een wandelende ramp.

Ik voelde me compleet leeg toen ik hier naartoe liep, de enige plek met een telefooncel die me zo snel te binnen schoot. Op school grapte iedereen wel eens dat dit waarschijnlijk de laatste was in het hele land. Want wie heeft er nog een telefooncel nodig, toch?

Ik trek mijn knieën op en probeer stil te blijven. Ik denk niet dat de werknemers überhaupt opmerken of zien dat ik er ben. Niemand zegt er tenminste iets van.

'Mijn huis uit.'

Ik wist niet eens dat pap op zo'n manier naar me kon kijken. Het was...

Doodeng.

In het begin was het rustig. Alsof ze echt naar me probeerden te luisteren. Ze lieten me uitpraten tot ik m'n verhaal had gedaan. Mam hield haar handen de hele tijd op het kruisje om haar nek dat ze van oma had gekregen toen ze zeven was.

Pap was de eerste die de stilte verbrak. *'Dat is een goede grap, jongen.'*

Alleen kon ik aan zijn toon horen dat hij het niet echt als een grap zag. Hij zei het heel droog, alsof er niks aan de hand was.

'Pap...'

'Ik zou het terugnemen,' voegde hij eraan toe, net alsof er niks gebeurd was, alsof mijn woorden gewoon stof waren en weggeveegd konden worden met een doekje.

IK WENS JE HET ALLERBESTE

Maar dat kon niet.

En kon het wel, zou ik dat niet eens willen.

Tenminste, denk ik dan.

'Mam.' Ik keek haar aan en ze liet zwijgend haar blik van mij naar pap glijden en weer terug naar mij. *'Alsjeblieft?'*

Maar ze bleef stil. En pap werd steeds bozer.

Hij heeft die avond niet één keer tegen me geschreeuwd. Paps stem bleef beangstigend rustig. We zaten daar maar met zijn drieën. *'Je bent onze zoon, Ben. Dit slaat helemaal nergens op.'*

'Pap, ik kan...'

'Wegwezen, m'n huis uit.'

'Wat?'

'Je hebt me gehoord.'

'Alsjeblieft,' smeekte ik hen, *'doe dit niet.'*

Pap liep mee naar de deur en mam liep achter hem aan. Ik smeekte en smeekte, maar ze deden helemaal niks.

'Mam! Alsjeblieft!'

'God heeft dit pad niet voor je gekozen, Ben.'

Ik heb haar huilend gesmeekt dat niet te zeggen. Dat was blijkbaar niet genoeg. De deur werd dichtgegooid en ik hoopte ergens dat hij weer open zou gaan. Ik wilde zo graag dat ze een grap maakten. Een grap waar ik hun later voor zou kunnen vergeven. Ik draaide aan de deurknop, maar de deur zat op slot. Zelfs de reservesleutel die ze onder een nepsteen hadden verstopt werkte niet, omdat ze het veiligheidsslot ook op de deur hadden gedaan.

Ik probeer mezelf ervan te weerhouden heen en weer te wiegen in mijn plastic stoeltje. Ik hoop met heel mijn hart dat Hannah me weet te vinden.

Wat zou ik anders moeten? Ze nemen me vast niet meer terug in huis. Zou ik überhaupt nog teruggaan? Zou Hannah misschien weten wat ik moet doen? Ik zou niet weten wat ik in godsnaam tegen haar moet zeggen en of ze me wel kan helpen. O God, wat als ze net

zo heftig reageert als Mam en Pap? Dat kan bijna niet, toch?

Had ik nou maar m'n mond gehouden, verdomme.

Ik wil het niet geloven, maar het is al tien jaar geleden. Tien jaar sinds ze geslaagd is, sinds we elkaar voor het laatst hebben gesproken, sinds ze me alleen bij hen heeft achtergelaten. Misschien is ze wel een heel ander persoon. Het soort persoon dat haat wie ik ben. Maar goed, ik dacht ook dat mam en pap me zouden accepteren.

'Ben?'

De stem laat me schrikken en ik durf niet omhoog te kijken.

'Bennie?' Het is lang geleden sinds iemand me zo heeft genoemd.

'Kom maar.'

Het lijkt me onmogelijk dat Hannah er nu al is, maar wie weet.

'Hannah?' mompelt ik. Ik voel een brok in mijn keel.

'Kom. Zijn dit je sokken?' Ze pakt ze voorzichtig op. Ik zie de afschuw op haar gezicht en plotseling schaam ik me.

Ik knik. 'Ze zijn kapot.'

'En nat.' Ze vouwt ze op en propt ze in haar tas. 'Kom, dan breng ik je naar huis.'

Ik schud mijn hoofd. 'Wil ik niet.' Ik voel me net een kind, maar alleen al de gedachte dat ik terug zou moeten... Dat kan ik niet aan.

'Ik bedoel mijn huis. Kom.' Hannah legt haar handen op mijn schouders, zodat ze me onder mijn oksels omhoog kan trekken. Blijkbaar zit ik hier al een uur, want al het bloed stroomt ineens weer terug naar mijn benen. Ik voel een slapend gevoel in mijn benen en ik vind het verschrikkelijk. We lopen langzaam naar buiten en bij elke stap schiet er een pijnscheut richting mijn ruggengraat. Ik hoop vurig dat de caissières iets anders te doen hebben en ons niet naar buiten zien lopen.

De motor van Hannahs auto loopt nog, gelukkig. Als ze klaar is met mij in de bijrijdersstoel te helpen en mijn riem vast te maken, trekt ze een sprintje naar de kant van de bestuurder. 'Sorry, ik had de stoelverwarming aan jouw kant aan moeten zetten.'

IK WENS JE HET ALLERBESTE

De auto is tenminste lekker warm.

‘Gaat het?’ Hannah zet de auto in zijn achterruit en rijdt het parkeervak uit, terwijl ze haar blik wisselt tussen mij en de achterruit.

‘Ja,’ zeg ik, ook al gaat het op dit moment helemaal niet. Wat de fuck moet ik doen? Alles is... weg.

‘Heb je honger?’

Ik geef geen reactie, maar honger heb ik niet. Mam had kip gemaakt als avondeten, maar omdat ik hier al weken – nee, maanden – over aan het nadenken was, had ik al de hele dag buikpijn. Zo erg zelfs, dat ik wist dat ik niks binnen zou kunnen houden. Ondanks mijn lege maag heb ik geen eetlust en bij de gedachte aan eten alleen al word ik misselijk.

‘Ben?’ Ik hoor Hannah mijn naam weer zeggen, maar dit keer klinkt ze mijlenver weg. Dan hoor ik haar ineens mompelen: ‘Ik breng je naar het ziekenhuis.’

‘Nee.’ Ik grijp haar arm, alsof ik haar er zo van weerhoud om te keren. ‘Ik voel me prima, echt.’

‘Bennie.’

‘Kunnen we gewoon naar je huis rijden? Alsjeblieft?’

Ze kijkt me aan met dezelfde bruine ogen die ik heb. De ogen die we allebei van pap hebben geërfd.

‘Oké.’ Ze gaat richting een andere afslag. Het geluid van haar knipperlicht klinkt opeens oorverdovend in de verder doodstille auto. ‘Je wil er niet over praten, hè?’

Ik schud van nee. ‘Nu niet.’

‘Is goed, probeer wat te rusten. Ik maak je wel wakker als we er zijn.’

We rijden in stilte. Het enige geluid komt van de radio die zachtjes Top40-hits draait. Ik probeer te slapen, m'n hoofd leeg te maken, te

ontspannen, niet te denken aan wat ik heb gedaan. Tevergeefs. Allemaal omdat ik die drie woorden heb uitgesproken.

'Ik ben non-binair.'

Mam en Pap zaten allebei een paar tellen sprakeloos op de bank. Pap was de eerste die iets zei. Hij vroeg om een uitleg. Logisch en misschien wel een goed teken. Hoewel ik daar niet helemaal zeker van was, wilde ik op dat moment alle kansen op een normaal gesprek aangrijpen.

Pap gebruikte het woord *tranny*. Het T-woord, wat voelde als een klap in mijn gezicht. Ik had hem dat woord nog nooit horen zeggen. Op dat moment zakte alle moed me in de schoenen. Ik probeerde het verschil tussen de twee uit te leggen, wat het betekent als je non-binair bent, maar elke keer als ik probeerde te praten, wilde ik eigenlijk liever huilen. Toen begon het schreeuwen en ging alles ineens zo snel. Ik kon niet meer praten en niets van wat ze zeiden, drong daadwerkelijk tot me door.

'Ik denk dat het beter is als je vertrekt.' Pap wees naar mij.

'Ben?'

Ik ben blijkbaar toch in slaap gevallen tijdens de rit, want mijn ogen voelen zwaar, mijn mond droog en smerig, en mijn hele lichaam is stijf.

'We zijn er.' Ze parkeert haar auto, maar laat de motor draaien zodat de verwarming aan blijft.

Ik staar naar het huis, naar de bruine bakstenen en de groene gevel. Ik heb het al eens eerder gezien. Nooit in het donker, maar op foto's en berichten op Facebook. Dat was de enige manier waarop ik kon volgen wat er gaande was in Hannahs leven.

'Je kunt in de logeerkamer slapen. Vind je dat goed?'

Ik knik en volg haar door de garage. Mijn voeten koelen weer af door de koude grond. Hannah opent snel de deur, begeleidt me naar boven en doet het licht aan op de logeerkamer. 'De badkamer is aan de andere kant van de gang, mocht je willen douchen, of zo.'

IK WENS JE HET ALLERBESTE

Ik staar naar de slaapkamer: er staat een groot tweepersoonsbed met een heel aantal kussens. Dit is zeker een heel stuk beter dan mijn eigen kamer thuis, maar ook een stuk leger. Op de muur hangen geen foto's en op het dressoir staan geen spulletjes.

'Hier.' Hannah opent de spiegelkast en pakt een stapel dekens. 'Ga lekker slapen. We praten morgen wel verder over hoe en wat, goed?'

Ik knik weer en staar naar het bed. Het lijkt of Hannah nog iets wil zeggen, of me een knuffel wil geven, of me gerust wil stellen dat het allemaal wel goed komt. Maar ze doet het allemaal niet.

Schijnbaar weet zelfs zij dat het niet goed gaat komen.

Ze doet de deur achter zich dicht, waardoor de kamer nog leger aanvoelt.

Ik trek behalve m'n onderbroek alles uit en kruip snel onder de lakens van het zachte, nog ongebruikte bed. Ik lig eerst wat te draaien, maar al snel wordt me duidelijk dat ik vannacht niet ga kunnen slapen. Iedere keer als ik mijn ogen sluit, zie ik weer hun gezichten. Recht voor me, luid en duidelijk, terwijl ze maar tegen me blijven schreeuwen. Als ik mijn ogen open, zie ik niks anders dan de donkere, eenzame slaapkamer. Ik pak de afstandsbediening van het nachtkastje en zap wat langs de verschillende zenders, tot mijn oog valt op een herhaling van *The Golden Girls*.

Ik wil nu niet alleen zijn. Niet vannacht.

Bedankt voor je steun, Betty White.

- 3 -

Het is écht gebeurd. Het was geen droom.

Het kost me een paar minuten om me dat te realiseren. Gisteren is echt gebeurd.

Ik ben uit de kast gekomen bij m'n ouders en ze hebben me vervolgens het huis uitgezet.

Dat ik zo naïef was om te denken dat alles goed zou komen. Ik dacht echt dat het niet mis kon gaan, dat we nog altijd een gelukkig gezin zouden zijn en dat ik m'n geheim zonder gevolgen met hen kon delen. Ik dacht dat ik eindelijk mezélf zou kunnen zijn. Ik had beter moeten weten.

Nu ben ik alles kwijt.

Alles.

Ik weet niet of ik liever wil huilen of schreeuwen. Misschien beide tegelijk? Heb ik niet al te veel gehuild en geschreeuwd, of juist nog niet genoeg?

Ik lig op bed. Op een gegeven moment zal ik wel op moeten staan en mezelf bij elkaar moeten rapen, maar daar is het nu de tijd nog niet voor. Ik wil nu alleen zijn. Alleen met de vier muren om me heen en het bed waarop ik lig.

Als de wereld buiten mijn kamer niet bestond, zou ik daar vrede mee hebben.

‘Ik kan het nog steeds niet geloven.’ Hannahs stem galmt door het huis wanneer ik de trap afdloop. Ik ben m’n bed maar uitgekomen omdat ik al te lang ik mijn eigen wereld zat.

‘Hij heeft gebeld via een telefooncel?’ De tweede stem is voor mij onbekend. Het is een diepe en zware stem. Is het misschien haar man, Thomas?

Je kunt niet veel over iemand op Facebook te weten komen als je geen vrienden met ze bent. Dat klinkt waarschijnlijk een beetje raar, maar ik wilde niet dat mam en pap plots ‘Hannah Waller’ tegen zouden komen in de vriendenlijst op mijn profiel.

‘Het was buiten godverdomme aan het vriezen.’ Hannah laat iets in de gootsteen vallen. Het valt zo hard dat het klinkt alsof het breekt. Ik wrijf in m’n ogen en probeer de weg naar de keuken te vinden. Ik heb geen idee hoe laat het is.

‘Hannah?’ roep ik. Mijn blik valt op de fotolijsten in de gang. Sommige foto’s herken ik van Facebook. Naast de trouwfoto’s hangen er ook foto’s waarin Hannah en Thomas samen in een bootje zitten. Ze zien er gelukkig uit.

De deur aan het einde van de gang zwaait open en Hannah komt de gang in gelopen. Ze heeft een grote sweater en donkere broek aan. ‘Goedemorgen.’ Ze lacht en slaat haar armen over elkaar heen.

‘Morgen.’ Ik veeg m’n haar naar achteren in de hoop m’n krullen wat onder controle te brengen.

‘We hebben een ontbijtje voor je gemaakt.’ Ze gebaart me haar te volgen en we lopen dezelfde deur door waaruit ze net tevoorschijn is gekomen. Daar in de keuken zit een witte man met een baard die ik herken van de foto’s in de gang. Hij zit aan tafel met naast zich een leeg bord. Op zijn shirt staat het logo van een sportteam dat ik niet ken.

‘Morgen. Goed geslapen?’ is alles wat hij vraagt.

‘Ja,’ lieg ik. Volgens mij staat m’n lichaam op het punt van instorten, want zelfs m’n herinneringen zijn wazig. Het ene moment probeerde ik nog te lachen om iets dat ik op tv zag, en het andere moment kwam het zonlicht alweer door de dunne gordijntjes de slaapkamer in. Dit is waarschijnlijk hoe het voelt om aangereden te zijn door een vrachtwagen.

‘Oh, Ben. Dit is trouwens m’n man, Thomas.’ Hannah gebaart naar de man aan tafel. Het voelt raar om te weten dat ik nu plots een zwager heb, helemaal omdat ik hem alleen herken van foto’s.

Thomas houdt z’n mok omhoog als begroeting. ‘Fijn je eindelijk eens te ontmoeten. Hannah heeft me veel over je verteld.’ Hoogstwaarschijnlijk was ik in al die verhalen nog een kind. In een hoek naast het raam staat een tafel die lijkt op het soort tafels dat je tegenkomt in een bistro. Hannah biedt me een stoel aan.

Door het raam schijnt veel licht de keuken binnen, meer dan je zou denken op een vroege morgen. Maar het klokje op de magnetron laat zien dat het toch echt nog vroeg is.

‘Ben.’ Hannah gaat naast Thomas zitten en vouwt haar handen in elkaar. ‘Kun je ons vertellen wat er is gebeurd?’

Ik kan het niet langer ontlopen. Ze verdienen natuurlijk ook een uitleg.

Het probleem is dat ik geen idee heb waar ik moet beginnen. Nou ja, ik weet wel *waar* ik moet beginnen, maar de woorden komen m’n strot niet uit. Het is alsof m’n mond vol watten zit en ik waarschijnlijk wartaal zou uitslaan als ik die opentrek.

‘Ik ga naar boven. Misschien is het beter als jullie even met z’n tweeën praten.’ Thomas pakt zijn mok op, schuift z’n stoel aan en loopt naar boven. Nadat Thomas de keuken uit is, kijk ik toe hoe de klapdeur nog langzaam heen en weer zwaait tot die rustig tot stilstand komt.

‘Kom op, Bennie. Praat met me.’

Oké. Ik kan het. Net zoals gisteravond. Het zijn maar drie woorden.

IK WENS JE HET ALLERBESTE

Daarna ben ik klaar. Maar hoe goed ken ik m'n zus eigenlijk? Kan ze me helpen? Misschien was dit één grote fout.

Wellicht is zij m'n enige kans tot een beetje een normaal leven. In ieder geval voor even.

'Ik ben... non-binair,' gooi ik er in een keer uit. Dit keer lukt het me zonder over m'n woorden te struikelen. Hannah leunt naar achteren en kijkt me aan met een vreemde blik.

Dit was een fout. Had ik net een plek gevonden waar ik kon verblijven, heb ik het weer fucking verknald.

Verdomme. Waar kan ik nu nog naartoe? Mam heeft waarschijnlijk oma en tante Susan al gebeld, en ik kan nou ook niet zomaar aankloppen bij een klasgenoot. Hoe kom ik bovendien thuis zonder te betalen voor bijvoorbeeld een taxi? Ik schuif m'n stoel naar achteren en maak me klaar om m'n spullen van boven te pakken, maar dan herinner ik me plots dat ik hier met lege handen ben aangekomen.

Dat scheelt in ieder geval weer. Ik kan zo de deur uit. Maar ja, ik weet niet eens welke kant ik op moet om naar huis te gaan. Waarschijnlijk moet ik hulp vragen bij een tankstation of zo. Maar hoe gaat het me lukken om zo ver te lopen zonder sokken en schoenen?

'Nee, Ben. Wacht.' Hannah grijpt m'n pols vast. Ik wil m'n hand wegtrekken, maar haar grip is te sterk. 'Sorry. Ik had niet gedacht dat je dat ging zeggen.' Ze kijkt me aan. Ze bestudeert eerst m'n gezicht en dan de rest van m'n lichaam. Denkt ze dat m'n lichaam plots veranderd is terwijl we hier met elkaar stonden te praten? 'Is dat waarom mam en pap je uit huis hebben gezet?'

Ik knik.

'Echt weer iets voor hen, ja.'

'Ik dacht dat ze er wel voor open zouden staan.' Ik dacht het echt. Ik bedoel maar: ik ben hun kind. Je zou denken dat dat iets uitmaakt.

'Sorry, Bennie.' Ze gebaart naar de stoel. 'Kom weer zitten. Alsjeblieft.' Voor ik weer ga zitten, neem ik haar even in me op en veeg m'n zweterige handpalmen af aan m'n broek. Ik voel me vies. Ik heb nog

niet de kans gehad om te douchen en het voelt nu alsof er over m'n hele lichaam een laagje vuil zit dat ik er nooit meer af zal krijgen.

'Je bent achttien, toch?'

Ik knik.

'Heb je de middelbare al afgemaakt?' vraagt ze.

Het antwoord zou toch logisch moeten zijn? Maar dan herinner ik me dat we elkaar al tien jaar niet hebben gezien. 'Nee.'

'Oké. Dan nu een vraag waar ik het antwoord al op weet: wil je nog terug naar mam en pap?'

Het idee alleen al zorgt ervoor dat m'n maag omdraait. 'Alsjeblieft niet, nee.'

'Oké, oké. Geen zorgen. We moeten dan wel een paar dingen bespreken, oké? Zoals school, nieuwe kleren en alle andere spullen die je nodig hebt. Ik heb het er al met Thomas over gehad en we vinden het allebei goed als je hier wilt komen wonen.'

'Weet je het zeker?'

'Ja, tuurlijk Bennie.' Ze haalt haar vingers door haar rode haren. Waarschijnlijk is het geverfd, want niemand in onze familie heeft rood haar en dus is de kans klein dat ze van nature ineens rood haar heeft gekregen. Ze is niet veel veranderd sinds ze uit huis is gegaan. Als broer en zus lijken we nog steeds sprekend op elkaar. We hebben dezelfde ogen, spitse neus, bleekwitte huid en hetzelfde rommelige haar. Ik vraag me af hoeveel ik in haar ogen ben veranderd. 'Sorry, ik probeer na te denken. Het is niet makkelijk om te weten waar we moeten beginnen.'

Het lukt me niet om haar in de ogen aan te kijken. 'Sorry.'

'Ben! Je hoeft hiervoor geen excuses aan te bieden. Dit is niet jouw fout.'

Diep vanbinnen weet ik dat ze gelijk heeft, maar op dit moment is dat lastig te begrijpen en lukt het me niet dat idee te aanvaarden.

'Dus. Welke voornaamwoorden gebruik je?' vraagt ze.

Die vraag brengt me van m'n stuk, maar niet op de verkeerde

manier. Het is gewoon vreemd.

Hannah is de eerste persoon die me deze vraag stelt. Ze is de eerste persoon die het me *moet* vragen. ‘Hen en hun,’ zeg ik. Ik probeer zelfverzekerd over te komen, maar zelfs ik kan horen dat ik daar enorm in faal.

‘Oké, goed. Ik moet er waarschijnlijk even aan wennen, maar verbeter me wanneer ik de verkeerde voornaamwoorden gebruik, oké? Wil je dat ik alles aan Thomas uitleg?’

Ik knik.

Op die manier hoef ik het in ieder geval niet zelf te doen.

Hannah geeft me een set kleren van Thomas die ik na het douchen aan kan doen.

‘De kleren zijn dan wel zo’n twee maten te groot, maar we moeten je eigen spullen even wassen voor je ze weer aan kunt doen.’ Ze propt alle vieze kleren op in een bal en houdt die vast in haar armen. Het shirt van Thomas is zo groot dat ik er zowat in verdrink. De joggingbroek heeft gelukkig een touwtje waarmee ik hem om m’n heupen kan vastknopen. ‘We zullen later vandaag wel even gaan winkelen, oké? Dan heb je in ieder geval de belangrijkste dingen in huis,’ voegt ze toe.

‘Dank je.’

‘Thomas en ik hebben het erover gehad dat het misschien slim is voor je om over te stappen naar een andere school. Thomas geeft les op North Wake *high school*. Hij heeft vanochtend met de decaan gebeld om te vragen wat daarvoor nodig is. We, eh...’ Hannah zucht. ‘We hebben ook gezocht naar therapeuten in de buurt zodat je iemand hebt om mee te praten.’

Van alle dingen die ik op dit moment zou willen doen, staat met een therapeut praten ergens helemaal onderaan de lijst. Waarschijnlijk

staat het ergens tussen “met een krokodil vechten” en “uit een vliegtuig springen”. ‘Is dat echt nodig?’

‘Niks moet, natuurlijk. Je bent technisch gezien een volwassene. Je kunt zelf bepalen wat je wilt, maar ik denk dat het slim is om te doen. Ik ken een praktijk waar m’n vriendin Ginger en haar zoon naartoe gingen nadat hij uit de kast was gekomen: de praktijk van dokter Bridgette Taylor. Misschien kan zij je helpen. Ze is gespecialiseerd in kinderen zoals... zoals jij.’

‘Bedoel je queer-kinderen?’ zeg ik.

Hannah wacht op een antwoord op haar voorstel. Ze wacht tot ik toezeg. Wanneer ik echter stil blijf, zucht ze opnieuw. ‘Denk erover na, oké?’ Vervolgens verlaat ze de kamer.

Ik zit in stilte. Ik heb geen idee wat ik nu precies zou moeten doen, want wat dóé je in hemelsnaam als je ouders je het huis uit schoppen? Wat doe je wanneer je hele leven op z’n kop wordt gezet enkel omdat je uit de kast wilt komen, omdat je gerespecteerd en gezien wilt worden, omdat je aangesproken wilt worden met de juiste voornaamwoorden?

Ik maak de beweging om m’n schetsboek uit m’n rugzak te pakken, maar herinner me dan dat die thuis staat. Zelf zoiets simpels als tekenen kan ik niet. Tekenend zou op dit moment het enige zijn dat me troost kan bieden.

In plaats daarvan besluit ik om het bed op te maken. Misschien leidt dit me voor nu voldoende af van alles dat me momenteel dwars zit en lukt het me om m’n verstand op nul zetten. Al snel blijkt dat het niet helpt en dus besluit ik nadat het bed is opgemaakt om weer terug naar beneden te gaan.

‘Alles goed?’ Hannah is nog steeds bezig met de was. Ze staat met een wasmand met schone kleren in haar handen in het washok dat verborgen zit achter een stel vouwdeuren in de keuken.

Ik bied aan om iets van haar over te nemen, maar ze schudt haar hoofd. ‘Het lukt me zelf wel. Is er iets mis?’

‘Nee, maar heb je misschien een computer die ik kan gebruiken?’

‘Tuurlijk.’ Hanna zet de wasmand op de droger en loopt via de keuken een andere kamer in. Ik weet niet zeker of ik haar moet volgen, maar ik doe het toch.

De woonkamer is kleiner dan die van mam en pap, maar het voelt hier gezellig en comfortabel aan. Hannah was vroeger altijd slordig, maar het lijkt erop dat ze een goede middenweg heeft gevonden. Misschien is het wel Thomas die alles georganiseerd achterlaat.

‘Maak je eigen account maar aan zodat je overal in kan loggen en je berichten en zo kan lezen.’ Hannah pakt haar laptop op van het bijzettafeltje naast de bank. De oplader komt los van het apparaat wanneer ze dat oppakt. ‘Als je vragen hebt, stel ze dan vooral. Maar volgens mij weet je sowieso meer van deze dingen dan ik.’

‘Bedankt.’ Ik ga zitten op de grote bank. Vroeger had ik precies dezelfde laptop, dus ik weet al hoe alles werkt. Ik typ mijn email en wachtwoord in zodat ik berichten kan lezen en sturen. Mariam slaapt waarschijnlijk nog, want ik heb nog niks van hen ontvangen. Ik weet nog steeds niet hoe ik hen alles ga vertellen. Ik houd mezelf nog net tegen voor ik inlog op Facebook. Of nee, Thomas stopt me.

‘Ben?’ roept hij.

‘Ja?’

Thomas heeft zijn pyjama omgeruild voor nettere kleding. Hij draagt nu een overhemd met daarover een donkergrijze trui en een bijpassende grijze broek. ‘Ik heb gesproken met de decaan en ze zegt dat ze vandaag met je wil praten om je over te plaatsen.’

‘Vandaag?’ vraag ik.

‘Als je dat goed vindt. Ik weet nog steeds niet precies welke papieren we van je oude school nodig hebben, maar het moet voor hen geen probleem zijn om die met ons te delen.’

‘Oh.’

‘We hoeven niet vandaag te gaan, maar hoe sneller we dit achter de rug hebben, hoe minder lessen je mist.’

‘Nee, ik bedoel... Het is goed.’ Ik staar naar m’n joggingbroek. ‘Alleen... Heb je misschien iets anders dat ik aan kan doen? Ik denk dat Hannah nog niet klaar is met de was.’

Thomas lacht en gebaart richting de trap. ‘Kom.’

Vijftien minuten later zit ik samen met Thomas in de auto. M’n nieuwe shirt is nog steeds te groot, de broek is zo lang dat ik de pijpen drie keer om moet slaan en de sokken blijven van m’n enkels afglijden.

Maar het is in ieder geval iets. De sweater die ik van Thomas heb gekregen, verbergt tenminste volgens mij het merendeel van m’n ongemak en wonder boven wonder passen de schoenen. Misschien heeft Thomas hele kleine voeten? Hij heeft me in ieder geval verteld dat ik ze mag houden.

‘Ik kan me niet herinneren wanneer ik die schoenen voor het laatst aan gehad heb.’

‘Dank je.’ We rijden de oprit af en de straat in, en meteen voelt het ongemakkelijk aan. Waar kan ik het in hemelsnaam met hem over hebben? Moet ik een gesprek met hem beginnen? Zou het raar zijn als ik hem opeens allerlei vragen stel? Uiteindelijk gooi ik eruit: ‘Dus. Waarom ben je vandaag niet op je werk?’

Tuurlijk. De normaalste vraag van de wereld. Echt het beste waarmee je zou kunnen aankomen, Ben.

‘Ik had me afgemeld nadat Hannah me gisteravond wakker maakte. Ik vond dit wel wat belangrijker.’

‘Oh.’ Ik friemel met een los draadje van de sweater. ‘Welk vak geef je?’

‘Scheikunde.’

‘Gaaf.’ Na een paar seconden te lang wachten ga ik verder. ‘Scheikunde is leuk.’

‘Het is interessant, ja.’ Hij zet de richtingaanwijzer aan. ‘Het is wel raar dat we elkaar nog nooit hebben ontmoet, hè.’

‘Ja.’ Ik staar naar m’n schoenen.

‘Hadden je ouders het vaak over je zus? Nadat ze het huis uitging?’

IK WENS JE HET ALLERBESTE

Ik schud m'n hoofd. 'Thuis was er een soort ongeschreven regel dat we het niet over haar zouden hebben.' Ik friemel met een ander losgekomen draadje en maak er tussen m'n vingers een balletje van. 'Hoelang zijn jullie al getrouwd?'

'Vier jaar sinds afgelopen september.'

'Oh. Dat is mooi.'

'Ja.' Thomas zucht. 'Hannah heeft het vaak over jou. Ze heeft je erg gemist.'

Zijn woorden voelen zwaar aan en een paar seconden lang zijn we beiden stil. 'Ik heb haar ook gemist,' voeg ik er zachtjes aan toe.

Ik denk niet dat Thomas doorheeft wat het effect van zijn woorden is. Niet dat hij dat zou moeten weten.

North Wake is zeker mooier dan Wayne.

Wayne *high school* is gebouwd in de jaren zestig en heeft slechts af en toe iets gerenoveerd als dat nodig was.

North Wake is daarentegen splinternieuw. Het gebouw heeft plafondhoge ramen, schuine daken en chromen details. Zelfs de parkeerplaats is gevuld met glimmende auto's die er duur uitzien.

Alles ziet er fris, nieuw en netjes uit. Het is net alsof alles hier zijn eigen plek heeft en ik het extra puzzelstukje ben dat er niet bijpast. Thomas rijdt de parkeerplaats op en parkeert de auto voor de ingang van de school. 'We zijn er.'

Ik staar bevroren naar de ingang.

'Je weet dat er geen haast is om dit te doen, hè?'

'Het is beter om het gewoon achter de rug te hebben,' zeg ik zachtjes.

'Weet je het zeker? Het enthousiasme spat nou niet echt van je af. We kunnen ook eerst bij andere scholen een kijkje nemen, maar dit leek me gewoon de makkelijkste optie.'

'Ik wil niet dat ze het weten,' gooi ik eruit, 'dat ik non-binair ben.'

Thomas laat zijn handen van het stuur zakken. ‘Weet je het zeker? Dan gaat iedereen waarschijnlijk de verkeerde voornaamwoorden gebruiken.’

Alsof dat niet vanzelfsprekend was. ‘Kan me niet schelen. Ik ben er nu toch al aan gewend.’

‘Je weet zeker dat je dat wilt?’

‘Honderd procent.’ Dat is zo. Ik denk niet dat ik het momenteel aankan om voor alles en iedereen uit de kast te komen. Tenzij het echt zou moeten.

‘Oké. Dan moeten we een andere reden verzinnen waarom je van school wisselt. Het klinkt misschien slecht, maar het helpt als de decaan weet dat je uit huis bent getrapt.’

Ik haal m’n schouders op. ‘Prima.’

‘Oké.’

Thomas gaat me voor door de grote glazen deuren van de hoofdingang, waar een groep jongeren rondhangt. Ze zwaaien naar Thomas wanneer hij voorbij loopt. Waarschijnlijk is hun kerstvakantie al voorbij. Thuis zou ik nog een week vakantie hebben.

‘We dachten dat u ziek was, meneer Waller?’ zegt een van de jongeren.

Thomas zwaait terug. ‘Nee. Er kwam iets tussendoor.’

Ik probeer een afstand tussen Thomas en mij te houden zodat de leerlingen hopelijk niet doorhebben dat ik bij hem hoor, maar door de manier waarop hun ogen van Thomas naar mij schieten, weet ik dat die poging tevergeefs was. Ik volg Thomas door een andere set glazen deuren en we komen aan bij de receptie. Thomas zwaait naar de receptionist achter de balie. ‘Hoi, Kev.’

‘Morgen, Thomas. Decaan Smith zit al op je te wachten,’ zegt hij.

‘Dank je.’ Thomas draait zich om en kijkt me aan. ‘Wacht hier buiten op me. Ik leg de situatie eerst even aan haar uit.’

‘Oké.’ Ik neem plaats op een van de beklede stoelen die tegen de glazen tussenwand van het kantoor staat. ‘Vertel haar alsjeblieft niks.’

zeg ik zodat alleen Thomas het kan horen.

‘Belooft,’ antwoordt hij. De manier waarop hij het zegt, is geruststellend. Thomas verdwijnt de hoek om en ik wil mijn telefoon uit m’n broek halen, maar dan herinner ik me dat ik die ook niet meer heb. Ik moet aan Hannah vragen of we m’n telefoon kunnen vervangen, ook al weet ik niet zeker hoe ik daarvoor zou moeten betalen. Misschien kan ik ergens een bijbaantje vinden om geld op te sparen. Ik heb geen idee wat Hannah allemaal heeft bedacht. Gaat ze me alleen bij haar in huis nemen tot ik ben geslaagd of zo lang ik nodig heb?

Hoe zit het eigenlijk met het hoger onderwijs? Wat gaat er gebeuren met de toelatingsbrieven van de scholen waarvoor ik me heb aangemeld? Die brieven maken of breken mijn toekomst, en ze worden straks bezorgd bij mam en pap omdat dat het adres is dat ik heb opgegeven. Is er misschien iemand van die scholen met wie ik daarover kan praten? Zou ik ze kunnen vragen of ze nog een brief kunnen sturen, maar dan naar een ander adres? Misschien moet ik me wel helemaal opnieuw aanmelden.

Jezus. Ik wil niet eens denken aan hoe duur dat wel niet is en ik kan ook niet zomaar aan Hannah vragen om dat voor me te betalen. Ik wil niet dat Hannah dat voor me doet. Misschien is het wel een geluk bij een ongeluk. Mam en pap waren toch enthousiaster over een vervolgstudie dan ik.

Misschien hoef ik me er nu helemaal geen zorgen meer over te maken.

Het ziet er naar uit dat we nog veel te bespreken hebben, maar hoe vraag ik in hemelsnaam wanneer m’n zus van plan is me het huis uit te schoppen?

Ik begin zenuwachtig te raken. Nu is niet het moment om over dat soort zaken na te denken, maar tegelijk kan ik me nergens anders op concentreren. Iedere keer wanneer ik naar de klok kijk, lijkt de tijd langzamer te gaan en dat maakt alles alleen maar erger.

Dan zwaait de deur opeens open en loopt er een jongen naar

binnen.

Hij is lang. Hij is een stuk langer dan ik. Hij is zelfs zo lang dat het eerste waar mijn ogen op vallen, zijn benen zijn. Hij is slank, heeft een donkere huid en zijn zwarte haar is aan de zijkanten van zijn hoofd korter geschoren dan de bovenkant, waardoor het wat uitsteekt.

‘Hoi, Kev,’ zegt hij met een glimlach.

‘Morgen, Nathan.’ De receptionist lacht naar hem. ‘Je zit toch niet in de problemen?’

‘Ach, het zat eraan te komen nietwaar? Iedereen wist dat dat straatracen niet goed voor me was.’ Nathan lacht alsof dat z’n favoriete bezigheid is. ‘Mevrouw Smith heeft gevraagd of ik kon komen.’

‘Jij?’ Kev haalt zijn wenkbrauwen op. ‘Nou, dan moet er iets speciaals aan de hand zijn.’

‘Misschien wordt mijn inzet als voorbeeldige leerling eindelijk eens beloond.’

‘Grapjas.’ Kev lacht niet. ‘De decaan is nu in gesprek, dus zoek een stoel uit. Het moet niet al te lang duren.’

‘Cool.’ Nathan kiest de stoel naast me uit en slaat het ene lange been over het andere heen terwijl hij zijn handen op schoot ineenvouwt. Het is slechts enkele seconden stil voor hij iets zegt. ‘Ben je nieuw hier? Volgens mij heb ik je nog niet eerder gezien.’ Hij gaat verzitten zodat hij me een beetje beter aan kan kijken.

‘Eh, ja. Ik ben net verhuisd.’ Ik schuifel met m’n voeten, waardoor m’n sokken nog verder naar beneden zakken.

‘Gezellig. Ik ben Nathan.’ Hij steekt zijn hand uit.

Langzaam pak ik z’n hand vast, maar ik schud hem niet. Ik weet niet helemaal waarom niet, maar het lijkt erop dat mijn brein trager is dan de rest van m’n lichaam. ‘Ben.’

‘Dus, Ben. Waar kom je vandaan?’

‘Van hier,’ antwoord ik voor ik me kan realiseren wat ik zeg. ‘Eh... Ik bedoel niet hier, maar Noord-Carolina,’ zeg ik stotterend. Verdomme. Ik kan niet eens normaal antwoord geven op zo’n simpele

IK WENS JE HET ALLERBESTE

vraag. 'Goldsboro. Ik kom uit Goldsboro,' zeg ik uiteindelijk.

'Oh.' Hij lacht er gelukkig niet om dat ik een wandelende ramp ben. Het siert hem. 'Dus niet heel ver hier vandaan.'

'Klopt.'

'Ben.' Thomas komt tussenbeide op precies het goede moment en weerhoudt me ervan mezelf nog meer voor schut te zetten. 'Je kunt naar binnen.'

'Hé, meneer W!' Nathan gaat rechtop in zijn stoel zitten. 'Ik dacht dat u er vandaag niet was?'

'Hoi, Nathan. Ik ben hier om Ben ergens mee te helpen.' Thomas steekt z'n handen in zijn zakken. 'Wat doe jij hier?'

'Mevrouw Smith vroeg of ik kon komen.'

'Oh,' zegt Thomas. Hij kijkt even verward voor hij weer mijn kant uitkijkt. 'Kom op, Ben. Ze wacht op je.'

'Succes, Ben. Ik hoop je snel weer eens te zien.' Nathan grijnst naar me.

'Dank je,' zeg ik. Ik geef hem een voorzichtige glimlach voor ik achter Thomas de gang inloop.

- 4 -

Ik ben blij dat mevrouw Smith alles heel langzaam uitlegt, want alle informatie gaat op het moment mijn ene oor in en het andere weer uit.

Ik moet een grote stapel papierwerk doorlezen en invullen: formulieren zodat ik hier verder kan met mijn oude vakkenpakket, aanmeldformulieren voor een schoolpas en kantinemaaltijden én een formulier voor nieuwe vakken die ik ga volgen.

Het is allemaal erg verwarrend.

‘Kan Ben dit jaar nog eindexamen doen?’ Ik merk dat Thomas probeert te letten op welke voornaamwoorden hij gebruikt en ik denk niet dat hij zich realiseert hoe dankbaar ik hem daarvoor ben.

‘Dat weten we pas zeker als we zijn eerder behaalde cijfers en andere resultaten binnen krijgen, maar ik denk dat het wel goed komt. Ons systeem verschilt nauwelijks van dat wat zijn oude school gebruikt.’

Zijn.

Nee, ik mag nu niet boos of verdrietig zijn. Dit was mijn eigen keuze, dus ik mag me niet zo voelen. Niet nu.

‘Wanneer kan ik hier beginnen?’ vraag ik.

‘Als je wil morgen al, mits we de papieren op tijd weer binnen hebben. We zijn gelukkig net pas begonnen met het nieuwe semester, dus je hoeft niet veel in te halen.’

‘Ben is heel slim.’ Thomas geeft me een schouderklopje. Ik wil het compliment aannemen, maar alles bij elkaar opgeteld kennen we elkaar precies twee uur.

‘Dus, Ben. Lijkt dat je een goed plan?’ vraagt mevrouw Smith.

Ik knik. ‘Ja, hoor.’

‘Fijn.’ Ze stopt alle papieren die voor me liggen in een hechtmapje. ‘Thomas kan je wel even helpen met wat je waar moet invullen en waar je moet ondertekenen.’

‘Kom, we gaan wel in de docentenkamer zitten. Die zou nu vrij moeten zijn.’ Thomas pakt de map op.

‘O, nog één ding. Thomas, zou jij Nathan naar binnen willen sturen?’ vraagt mevrouw Smith.

‘Natuurlijk.’ Thomas houdt de deur van het kantoor voor me open. ‘Nathan, je mag naar mevrouw Smith.’ Nathan zit wat te typen op zijn telefoon als Thomas hem roept.

Hij geeft Thomas voor de grap een militaire groet en springt op uit zijn stoel. Hij grijnst naar me en geeft me een knipoog als hij langs me loopt. Jep. Hij is zeker een kop groter dan ik, als het niet meer is. Ik probeer vriendelijk terug te lachen, maar volgens mij is het nogal een krampachtige, enge grijns. Ik volg Thomas door de gang tot we uitkomen bij een deur naast een lege ruimte waarvan ik denk dat het de kantine moet zijn. Hij voert een code in op de keypad en nadat er een duidelijke *klik* te horen is, opent hij de deur.

Dit is een heel stuk luxer dan mijn oude school.

Al dat papierwerk invullen is nog saaier dan het klinkt. Er zijn vragen waar ik het antwoord niet op weet, vragen waardoor ik me compleet nutteloos voel en vragen die dusdanig verwarrend worden verwoord dat ik bang ben dat ik ze verkeerd invul. Ik heb geluk dat Thomas me helpt, want in mijn eentje zou ik echt compleet verloren zijn. Vijfenvertig minuten later zijn we dan eindelijk klaar en wandelen we het kantoor van mevrouw Smith weer binnen.

‘Helemaal top.’ Mevrouw Smith pakt de papieren aan. ‘Ik heb

trouwens contact gehad met je oude school. Ze sturen de rest van je documenten vandaag nog door. Thomas, ik bel jou vanavond mocht ik tegen problemen aanlopen, maar voor zover ik nu weet, is Ben de nieuwste leerling op North Wake.' Mevrouw Smith lijkt wel erg enthousiast over dit alles, vind ik. Maar goed. Ik ben allang blij dat ze mijn aanmelding niet zonder pardon heeft afgewezen.

Thomas legt zijn hand op mijn schouder.

'Bedankt,' zeg ik.

'O, en ik heb ook nog iemand gevonden die je gaat rondleiden: Nathan Allan. Volgens mij zei hij dat jullie elkaar al hebben gesproken tijdens het wachten?'

'Ja. Soort van.'

'Hij wacht hier morgenochtend in het kantoor, dus ik zou iets eerder dan normaal aanwezig zijn.'

'Komt in orde. We zullen er lekker op tijd zijn.' Thomas loopt richting de deur. 'Dank je wel, Diane.'

'Geen probleem. En welkom op North Wake, Ben.'

Tijdens de rit naar huis praat ik niet. Thomas probeert het duidelijk wel, maar de boodschap komt vrij snel op hem over.

'Je kunt de bus naar school nemen of je kunt met mij meerijden als je dat wilt.'

Niks.

Hij lacht het wat ongemakkelijk weg. 'Als je met mij mee wil, zul je wel ruim een uur eerder moeten opstaan.'

Ik geef geen antwoord. Ik vind het eerlijk gezegd allebei wel best, maar mijn voorkeur gaat toch uit naar meerijden met Thomas. Ik heb het niet zo op bussen.

Ik wil alleen gewoon niet praten. Niet op dit moment. Thomas vindt me vast een eikel: hij neemt me in huis, zorgt dat ik de dag